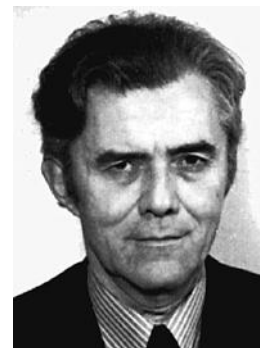

Slobodan Aljančić
Redovni profesor

Rođen je 12. marta 1922. godine u Beogradu,
od oca Zdenka i majke Bisenije.

Gimnaziju je završio u Beogradu 1940. godine pa se upisao na Tehnički fakultet, Građevinski odsek, na kome je studirao do izbivanja rata. Posle rata, u jesen 1945. godine, prešao je na Prirodno-matematički fakultet, grupa za Teorijsku matematiku, gde je diplomirao juna 1947. Doktorsku disertaciju, *O asimptotskom razvijanju A-zbirljivih linearnih funkcionala*, odbranio je u Srpskoj akademiji nauka 10. januara 1953. godine pred komisijom koju su činili akademici Milutin Milanković, Vojislav V. Mišković i Jovan Karamata, profesori Univerziteta, dopisni član Akademije Radivoje Kašanin, profesor TVŠ i dr Miodrag Tomić, docent TVŠ. Za dopisnog člana SANU izabran je 1961, a za redovnog 7. 3. 1968. godine. Dobitnik je Sedmojulske nagrade (1983).

Počeo je 1948. godine kao profesor-pripravnik u Građevinskoj srednje-tehničkoj školi i honorarni asistent na Prirodno-matematičkom fakultetu na koji prelazi u zvanju asistenta 1951. i biva izabran za docenta 1954, za vanrednog profesora 1959. i za redovnog profesora 1968. godine. Otišao je u penziju, svojom voljom, 1985. godine. Na Prirodno-matematičkom fakultetu je držao mnoge kurseve, na osnovnim studijama, obavezne (Teorija kompleksnih funkcija, Analiza I, Matematika I i II, Analiza III, Funkcionalna analiza), fakultativne (Topologija, Teorija realnih funkcija), specijalne sa seminarom (Teorija aproksimacija, Karamatine pravilno promenljive funkcije) i postdiplomskim (Teorija mere i integracije, Funkcionalna analiza, Specijalne funkcije). Učestvovao je u postdiplomskoj nastavi na fakultetima u Prištini i Nišu i Ekonomskom fakultetu u Beogradu, u Ekonomskom institutu i Saveznom zavodu za statistiku. Njegova predavanja su bila praznik za one koji su imali sreću da ih slušaju. Imao je neobičan, bogomdan, dar da teško učini lakim, mutno bistrim. Zato je mogao da najbezbolnije u našu matematičku sredinu ugradi i Lebegov integral i Funkcionalnu analizu i da ih odneguje. On je to i učinio. Slika njegovih predavanja bili su udžbenici i skripta koji su ih često pratili. Počeo je sa skriptama *Teorija kompleksnih funkcija* (1957), *Teorija realnih funkcija* (1957), *Uvod u funkcionalnu analizu* (1963), *Mera i integracija* (1964. i 1966). Posle prirodno dolazi njegov najpoznatiji i najuticajniji udžbenik *Uvod u realnu i funkcionalnu analizu*, Beograd, 1968. (1974. i 1978).

Školsku 1957/58. proveo je na usavršavanju u Parizu u Institutu "Henri Poincaré", a maj i jun 1971. godine na studijskom boravku u Sjedinjenim Američkim Državama. Učestvovao je na brojnim naučnim skupovima: Kongres jugoslovenskih matematičara, fizičara i astronoma (Bled 1948, Zagreb 1956, Beograd 1960, Sarajevo 1965), Kongres austrijskih matematičara (Beč 1956, Salzburg 1977, Innsbruck 1981), Simpozijum o singularnim integralima u Vareni (Italija) 1957, Kongres italijanskih matematičara (Napulj 1959, Đenova 1963), Kongres matematičara iz zemalja latinskog područja izražavanja u Nici 1957,

Kolokvijum o teoriji nizova Belgijskog centra za matematička istraživanja u Briselu 1957, Svetski matematički kongres (Moskva 1966, Nica 1970), Međunarodna konferencija iz teorije aproksimacija (Kaluga (SSSR) 1975, Budimpešta 1976, Gdanjsk 1979, Budimpešta 1981).

Objavio je blizu šezdeset naučnih radova i nekoliko stručnih namenjenih unapređenju nastave u srednjim školama. Bavio se, naročito posle svojih pariskih dana, trigonometrijskim aproksimacijama (klase saturacije postupaka zbirljivosti, ocene modula neprekidnosti) gde je došao do značajnih i zapaženih rezultata. Tom periodu, između 1958. i 1972. godine, pripada i njegov monografski rad *O nekim novijim rezultatima iz trigonometrijske aproksimacije* (1960). Druga oblast kojom se bavio, i u kojoj je dao najznačajnije rezultate, je asimptotska analiza uopšte, a teorija pravilno promenljivih funkcija posebno, rođena u Beogradu (Karamata 1930). Krajem 1952. godine otkriva, sa R. Bojanićem i M. Tomićem, asimptotsko ponašanje integralnih transformacija sa pravilno promenljivim jezgrom (Publ. Inst. Math. (Beograd), 7 (1954), 81-94). Teorija je "prohodala", nadolazilo je vreme kada je niko više nije mogao zaustaviti. Tome su, svojim rezultatima, doprineli i oni koji su otkrivali bit pravilne promenljivosti, do monografije *Slowly varying Functions with Remainder Term and Their Applications in Analysis* (1974) kojom su zakoračili u neke druge, finije svetove. Valja istaći njegov rad (sa J. Karamatom) o Frulanijevom integralu (1956). Od 1973. godine istražuje asimptotske stavove Merserovog tipa za integralne i matrice transformacije (i za regularne operatore) pravilno i O-pravilno promenljivih funkcija i nizova. Svaki njegov rad je bio i završen i otvoren. Dešavalo se da se posle dvadesetak godina vrati nekome od njih i da na tom dobro postavljenom temelju gradi dalje.

Veoma plodno je njegovo delovanje u Matematičkom institutu u Beogradu gde je, između ostalog, bio dugogodišnji urednik časopisa *Publications de l'Institut mathématique*.

Izdanak Karamatine Beogradske škole analize, imao je njen prepoznatljiv rukopis: najmanje pretpostavki, najviše zaključaka, kristalno jasan prirodan dokaz. Zato su njegovi radovi bili podsticaj mnogim mladim matematičarima da, uz njegovu pomoć i podršku, dođu do svojih magistarskih i doktorskih teza. Gospodin po prirodi svojoj, izuzetan čovek, nezaboravan učitelj, Slobodan Aljančić je otišao sa ovoga sveta 19. marta 1993. godine, i ostao trajno u njemu.